

שמו והולדתו של בכור-הבנים שלנו חד-הוא, בהרגשת חג עם הולדת הבן, וקראנו לו חגי.

חגי בא לעולמנו המסוער והקודר בימי המאורעות של שנת 1937. לאחר מכן מלחמת העולם השנייה בכל מאורעותיה, ובהמשך – מאבק הישוב ומלחמת השחרור. תקופה סוערת וקשה אשר הטביעה חותם, אף חישלה אותו לקראת החיים.

מאז ימי הילדות, הוא נמשך יותר ויותר לכל הסובב ורב העלילות בזמנו. ככל בני-דורו בימים ההם, גדל הנער וסופג לתוכו מהווי החברה והמשפחה. בהגיע שעתו הוא נכון ואיתן לשרות, באותם ימים גורליים לארץ, ימים של ערב מלחמת סיני. מסתגל מהר לשוני בהווי ובתנאים. במסגרת הצבא, גם יודע לשאת אכבה כי לא שובץ ליחידת הצנחנים – כפי רצונו, משום היות בוגר ביה"ס המקצועי שמקומו בחיל החימוש. ביחידה זו עשה שרות חובה ומילואים, ובה אף נלחם במלחמת ששת הימים בהרי הגולן.

חגי מתחבב על מפקדיו וחבריו בשרות, רוחש אמון, יחס ורעות טובה. שם גם נפצע ונחבל כשרגלו נמחצה ע"י טנק. הוא נושא מכאוביו בשקט, בקור-רוח האופייני לו, מתגבר ומחלים להמשך השרות. עושה מלאכתו בנאמנות, במסירות ובאחריות. יודע ערכו של בית ספר זה לחיים במסגרת צה"ל, כפי שמעידים מכתביו ושיחותיו בכל הזדמנות.

עם שובו מהשרות הוא מתחיל לבור את דרכו בחיים, ברצון ונכונות להשתלב בחיי החברה, ולהשתרש במשק ובעבודה.

חגי, למרות היותו איש מקצוע טכני מנעוריו, ונמשך אל עבודת שדה וגן. ובדושן של אז הוא מוצא כר נרחב לפעולה בשטחי השלחין והטכנולוגיה החקלאית. הוא מגלה חריצות ונכונות לשאת בעול, אף תבונת כפיים לו, יוזמה ומרץ, הנותנים סיפוק ועניין בהרחבת הייצור ופריון התנובה בגידולים השונים בשטחים.

חגי הגיע לפירקו. מה רבתה שמחתנו לראות את בני-הזוג מתחילים לטוות ולשזור החוטים לבניין קן משפחתי במקום.

ברבות הזמן, ופינת חמד זו מתמלאת תוכן רב ועניין עם הבנות שתיים. חגי שלנו, האבא הטוב והמסור, מעניק חיבה ואהבה לפעוטות שלו. טורח ועוסק בשיפורים וסידורים לשמחת ליבה של תלמה, כי יש עוזר נאמן ומשען בחיים. להורים – מקור להשראה ועונג, לבוא מדי פעם להתבשם בפינת-יקר זו.

וכך יום עם חגי הבן, העומס עליו עול ענף גדול במשק, והוא זקוף-גו ורוחו איתנה. כך הוא נראה מדי יום עם שחר על רכבו, בדיוקנות מפליאה, ואנו מחליפים מבטים בעלי משמעות, טעם ועניין לשנינו, סעד ועידוד להתחיל במלאכת יומי, ולעת ערב, כאשר הוא נראה עוסק וטורח בהתקנת כלי והכנתו לקראת המחר, לדושן המרוחקת. כך גם בישיבות ובאסיפות בהם הוא נוטל חלק, ער ופעיל בהכרת יעוד חייו, במשק ובחברה.

וכך גם בתפקיד של סידור העבודה הכללי, שחגי מקבלו בירת קודש וחרדה. מביע מהרהורי ליבו: איך לשמור על הקיים, ולתאם עם החדש והמתהווה. מטרידה אותו הבעיה של שילוב בין צעירים, בוגרים וקשישים בעבודה ובמשק.

אלה, ודומיהם, מעסיקים את חגי שלנו בשלושים שנות חייו, והוא בראשית דרכו.

אחד מעמודי התווך של תקוות ומאווים לשיקום המשק, נושא בעול ברצון ובנכונות, משמש לנו הוכחה נמרצת להשמכיות, להתערות והשתרשות הבנים בתוכנו.

הנה, כך רואה אני את חגי בעיני רוחי, ונמשך אחריו אל השדה בדושן. שוב נראה חגי על גבי הטרקטור מותח תלמים. ארוכים הם וישרים כל-כך, מוכנים לזריעת הכותנה. שוב הוא נראה שם רכון על צמחי גן רכים ונובטים. הנה, שם מהלך הוא בין התלוליות, ומה מדלג הוא בין ממטרות מסתובבות ומפזזות, כדרכו בשעות בין ערביים.

ועם קטיפת הכותנה שוב נמשכת העין לתור אחרי חגי בין שיחי כותנה מבהיקים, ומזדקרות דמותו קופת הגו ועמוקת השורשים, כך, בהליכה איטית ובביטחה כזאת הוא צועד בדרכים ובשבילים אלה שכה נהירים לו, במישורי שדה ובוודאיות, אל מול הרי הגלעד המתנשאים וצופנים כיום מזימות איבה וכליון.

כאן שדהו בו העמיק שורשים, כאן טעם ועניין בכל הסובב ונעשה, כאן הנתיב הישר והטבעי לבן ממשיך ומבטיח, המהווה סעד ומשען להורים מתעייפים בדרכם הארוכה.

עוד אנו משוחחים עמו בעניינים שוטפים ובעיות העומדות ברומו של עולמנו. הוא קשור וער למתרחש ולמתהווה בחברה, במשק ובתוך המשפחה ההולכת וגדלה. כרגיל, הוא כורך דיבור במעשה, רעיון בביצוע. הן כה מועט ומזער הזמן לשיח-וסיג עמו, ועוד בטרם יכולתי לשמוע השגותיו על המצב השונה כיום בשדות דושן – שהפכו לשדה קרב וחזית מלחמה שכמותה לא ידענו באימתה ובאכזריותה – ידעתי כי אחרתי המועד.

ידע חגי שלנו לראות הכל בעיניים פקוחות לרווחה, ובאומץ הטבעי שבו ידע ללכת לקראת הכל, ולו גם עד הסוף המר והנמהר הזה, בצהרי אותו יום אביב בשדהו בדושן, כאשר מעידים שרידי העגלה המרוסקת וכביש האספלט, המכסה את מכתש אותו מוקש אשר קרע הכל לגזרים.

נמשכת הדרך, ומוסיפים אנו ללכת בדרך יסורים, זו, לעד.
בכאב צורב וגובר, צער ויגון אין-קץ.